

06 — ПРИНЦЕЗИНО ЗРНО БИСЕРА

Принцеза је седела на обали и нечујно плакала. Индиго море заплјускивало је њена гола стопала комешајући крупна зрна песка лимун боје, док је стена на којој је седела била заробљена у савршености своје љубичасте нијансе. Свака суза била је зрно бисера које се отето од модрог ока котрљало према разиграним таласима. Лепет крила и тиха сен загрлише њена крхка рамена. На леђима ждрала био је забринути патуљак. Његове, за ситно му лице прекрупне, бистре и плаветне очи жмирнуле су као да њима чуљи, а ушима гледа. Какав је то чудни патуљак, најмањи од најмањих, са пругастом чарапом на глави и капама на ногама, једном плавом, а другом црвеном? Сјахао је што тише и са земље подигао једну бисерну сузу нежно је помиловавши. Мајушну круну што се у јаду накривила на златастој коси малене принцезе исправио је и пустивши само једну саучесничку сузу стајао је немо запитан неусуђујући се да погледа у лепо и тужно лице. На неизречено питање одговора није било, али је он осетио да је то што нарушава савршени склад ту негде поред њих, тихо и истрајно у свом настојању. Правио се да и даље зури у тло, али је свим својим чулима трагао за узурпатором и осети га не изневерише. Била је то само једна једина нит, прозирна попут какве напрслине у стаклу, напрслине која прети да се сваким треном прошири и расцвета чинећи да се читаво њему знано постојање праметне у гомилу

крхота. Он се баца јуначно и сажимајући своје тело провуче се кроз процеп.

Понирао је у неслутљиве дубине. Тама и светлост су се смењивали око њега испрва споро, а затим све брже. Као две нити, једна од светла, друга од таме, оне су се преплитале чинећи двоструку завојницу, затим се ту нађе још једна, па читаве хиљаде до небројено много истих спирала које су се спајале и раздвајале, уплитале у неразмрсива клупка која су се затим растапала у мноштво бројева, бројеви се спајали у линије и облике, измешане и неразумљиве. А онда је мозаик почео да се саставља као да је сваки елемент хаоса почео да проналази своје место, облици добише своју другу димензију, а затим и дубину, свет се неки нови рађао око њега. Бејаше то свет суров и груб, погрешних и лажних боја, сивила и мрака, сјајног метала и палацаве ватре. Обрео се на бојном пољу на коме су лежала небројена тела оклопљених ратника чудовишних тела и наказних лица. Пободени барјаци који као да су стазу обележавали на својим су врховима имали лобање, а оне су на појединим местима тако густо биле приљубљене једна уз другу попут ластавичијих гнезда. Он се дохвати ове смернице неимајући било какву другу. Покрети му бејаху отежани као да га је невидљиво и лепљиво корење за удове грабило, но он се отимао и упорно журио. Дах неки смрадни је осећао негде испред, сваким кораком све јачи и отровнији. Знао је добро да је ту оно што он тражи и што на њега чека.

Демон је стајао испред портала од живог стакла. Био је огроман и двоглав, једне главе ружније од друге готово једнако ружне,

гримизних и смарагдних очију, овнујских и јарећих рогова; у две је руке носио по секиру, у једној мач. Не часећи насрнули су један на другог. Оштрице промашише, јер противник је био сувише мален и брз, али из оних кривљих устију шикну пламен и захвати патуљка бацивши га далеко на оштре стене. Тело му је било сломљено, кожа напрсла и пликовита, а капа-чарапа је у паду још горела. А онда он устаде, као да све то није ништа, пронађе ону своју капу и угаси је па је на главу стави. Затим се испред забезекнутог демона усправи у свој својој мада не баш некој посебној висини, подбочи се и насмеја здраво и грлено. Смех се претворио у траке живих боја и попут бесних змија навалио је на противника обавијајући га тако да је за трен ни на шта друго до на какав леп поклон личио и онда је само тако нестао као да га никада није ни било.

Дечак је бесно трескао стиснутом песницом о сто одижући тастатуру рачунара сваким ударцем. Екран је треперио испред њега.

„Како?“, сиктао је кроз стиснуте зубе. „Мој демон је био осамдесети ниво, а овај патуљчић једва други, или трећи? Колико сам само времена изгубио док му нисам усавршио скилове? Ово је превара, жалићу се произвођачу! Глупе ли игре!“

Био је тако бесан да се чинило како ће већ у следећем тренутку да поломи све око себе, али наједном се екран пред њиме усковитла и он се укипи као у месту укопан зурећи без трептаја. Из вртлога боја, светлости и течног стакла изронио је патуљак.

Дуго су гледали један у другог. Право у очи. Дечак се трже. У лику патуљка препознао је себе, а овај му је само пружио свој малени длан. На њему је стајало принцезино зрно бисера.